

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"KIŞ UYKUSU" YLA O ERDİ MURADINA,
BİZ DE ÇIKALIM KEREVETİNE...

NURİ BİLGE CEYLAN

6 EN İYİ FİLM
DAHİL
DALDA OSCAR® ADAYI

"THE BOURNE ULTIMATUM"un Yönetmeninden

TOM HANKS
KAPTAN PHILLIPS
CAPTAIN PHILLIPS

**Şimdi DVD, Bas Oynat DVD
ve Blu-Ray™ de!**

**bir
tutuş**

© 2014 Columbia Pictures Industries, Inc. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2014 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm Hakları Saklıdır.
TM, SM, ve diğer ticaret markaları ve diğer hakları Warner Bros. Entertainment Inc. tarafından korunmaktadır.

**COLUMBIA
PICTURES**

**SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT**

PALMIYE'DEN ÖNCE, PALMIYE'DEN SONRA

NURİ BİLGE CEYLAN'IN YENİ FİLMİ "KIŞ UYKUSU" NUN FRAGMANI CANNES FİLM FESTİVALİ'NDEN AŞAĞI YUKARI BİR HAFTA ÖNCE DÜŞTÜ İNTERNETE... ULUSLARARASI BİR FRAGMANDI VE FİLMİN YABANCI YAPIM ORTAĞI TARAFINDAN CANNES FİLM FESTİVALİ'NE YETİŞMESİ

için yapılmıştı... Diyaloglar Türkçe olmasına rağmen Fransızca yazılar eşliğinde sunuluyordu film. Sosyal medyada bir anda yoğun bir ilgi gördü tabii ki... Ama neler yazılmıyordu ki; duyulan birkaç diyalog yüzünden çok büyük endişe duyanlar mı ararsınız, Fransızca yazılar yüzünden "Bu nasıl Türk filmi?" diyen mi? "Yine bir at sahnesi var" diye Reha Erdem taklitçiliği yaptığını söyleyenler, 80'lerin bazı Türk filmlerine benzetip alay edenler, vs... 3 saat 16 dakikalık filmin eleştirisini 1 dakika 58 saniyelik fragmanına bakarak 140 vuruşa sığdırmaya çalışan genç arkadaşlar vardı o günlerde...

Kültür Bakanlığı'nın verdiği 750 bin liralık katkıyı ciddi ciddi sorgulayanlar, laf edenler vardı daha öncesinde de... Bu sene iki filme neredeyse bir buçuk milyon liralık destekler çıktı. Ama kimse geçen yıl Nuri Bilge Ceylan'a verilen 750 bin TL kadar konu etmedi bunu!

Nuri Bilge Ceylan'ın filmlerini 'anlayamadıkları' (!) için eleştiren sektörteki meslektaşları da onun ve diğer bazı meslektaşlarının filmleri hakkında daha da ileri gidip "Bizim hasılatlarımız sayesinde kimsenin izlemediği filmler yapılıyor" deme hakkını da kendilerinde gördüler. Evet, Nuri Bilge Ceylan filmleri milyonlarca seyirci tarafından izlenmiyor ve trilyonlar getiriyor yapımcısına belki ama bazı sinemacılarımız tek kıtas olarak 'filmin getirdiği para'ya bakmaktalar hâlâ maalesef. Onların gözünde o filmler sıkıcı 'entel dantel filmler'... Kafalar hâlâ 80'lerde yani...

Bir yönetmeni, ne kadar çok ödül kazanırsa kazansın, her sinemasever sevecek diye bir kural ya da genelleme de yok tabii ki. Nitekim Nuri Bilge Ceylan'ın sinemasını kendisine yakın bulmayan, filmlerini izlemekten keyif almayan insanlar mutlaka bulunacaktır.

Ama her konuda ikiye ayrılmayı artık bir gelenek haline getiren milletimiz, Ceylan'ın hiç de azımsanamayacak bu büyük başarısında bile, hatta pardon filminden öte ödülü alırken yaptığı birkaç cümlelik teşekkür cümlesi konusunda bile ikiye ayrılabilir!

Daha önceki Cannes ödülünde 'yalnız ve güzel ülkem' demesiyle herkesi duygulandıran (hatta kimse 'yalnızlıktan' da hicap duymamıştı) Nuri Bilge Ceylan'ın bu kez Altın Palmiye'yi alırken, düşüne düşüne, ağır bir tonda kurduğu cümlelerden biri şuydu: "Bu ödülü geçen yıldan bu yana hayatını kaybeden Türkiye'nin gençlerine adıyorum." Hatta bazılarını rahatsız eden bu kısmı İngilizce olarak da verelim: "I want to dedicate the prize to the young people of Turkey, those who lost their lives during the last year."

Sosyal medyada bazıları Ceylan'ın ayrımcılık yaptığını ve "Türk gençleri" dediğini öne sürdüler. Bazıları da tabii ki 'Gezi' rahatsızlıklarından dolayı hem aldığı ödülü, sinemasını, filmlerini hem de yaptığı bu küçük konuşmayı çarpıtmaya çalıştılar... 32 sene önce "Yol" ile aynı ödülü Costa-Gavras ile paylaşan Yılmaz Güney ile kıyaslayıp birini bulutların üstüne çıkarıp ötekini 'sahtecilik'le suçlayanlar çıktı. Oysa samimiyetten, sahicilikten bahsederken Yılmaz Güney'in Altın Palmiye kazanmasını sağlayan "Yol" filminin yönetmeni Şerif Gören'in adını dahi anmadılar! Yani aslında sevgimiz de nefretimiz kadar sağlıklıdır... Soma'da yaşadığımız trajedinin arkasından yasımızı bile ikiye bölünerek yaşadık neredeyse... Sorumluların bir an önce bulunup hesap vermelerini istemeyi bile 'darbecilik' olarak görenler vardı aramızda... Yasımız böyleyken sevincimiz nasıl normal olabilirdi ki zaten?

Biz bu kadar kıskanç, bu kadar başarı düşmanı olmayı hangi ara başardık?! Ne kadar dolduruşa müsaitiz, ne kadar da gönüllüüz hemen ikiye bölünmeye? Bir tane provokatör olmasın ortaya laf atan, hemen her konuda ikiye ayrılmak için bahaneye bakar olmuşuz...

"Kış Uykusu"nu merakla bekliyor, Nuri Bilge Ceylan'a da bu zor günlerimizde bize yaşattığı bu büyük gurur için teşekkür ediyoruz...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER, ALİ ULVİ UYANIK, JANET BARIŞ, KAAAN KARSAN, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kan Bağları (Blood Ties); Son Şans (The Congress);
Malefiz (Maleficent); Başkanların Hizmetkarı
(The Butler); Asabi Adam (The Angriest Man In Brooklyn);
Azem: Cin Karası; Balık İle Kraker'in Maceraları
(Fish N Chips, Best Enemies Forever).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Nuri Bilge Ceylan'ın Altın Palmiye'ye doğru
yaptığı yolculuğun duraklarına göz atıyor bu hafta.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Nuri Bilge Ceylan, bu filmle Cannes'ın gediklileri
arasına girmişti: "Uzak"... Okan Arpaç imzasıyla.

26 TOPAZ

Dave Grohl, efsanevi müzik stüdyosunu her yönüyle
anlatıyor: "Sound City"... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Kaptan Phillips (Captain Phillips);
Acil Arama (The Call); Senin Hikayen.

34 GENÇ VE MASUM

'Adam olacak çocuk' kisasından belli olurmuş:
"Koza"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

KAN BAĞLARI

ORJİNAL ADI Blood Ties

YÖNETMEN Guillaume Canet

OYUNCULAR Clive Owen,

Billy Crudup, Marion Cotillard,

Mila Kunis, Zoe Saldana,

Matthias Schoenaerts, James

Caan, Noah Emmerich,

Lili Taylor

YAPIM 2013 Fransa-ABD

SÜRE 127 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

(Codex Medya)

**GUILLAUME CANET,
JAMES GRAY'LE
KALEME ALDIĞI
"KAN BAĞLARI" NIN
SENARYOSUNDA, İŞİN
FRANSIZ DİNAMİKLERİNİ
AMERİKANLAŞTIRIRKEN
AZAMI BİR ÖZEN
GÖSTERİYOR.**

GUILLAUME CANET, KENDİSİNİN DE FRANÇOIS CLUZET'YLE BİRLİKTE BAŞROLLERDEN BİRİNİ ÜSTLENDİĞİ 2008 YAPIMI JACQUES MAILLOT FİLMİ "İHANET OYUNLARI" Nİ (LES LIENS DU SANG) AMERİKANLAŞTIRIP YÖNETMEN KOLTUĞUNA

oturmaya kalktığında, ortaya ne çıkacağı konusunda az buçuk fikir sahibiydik. Bir roman uyarlaması olan orijinal film, klasik Fransız polisiyelerinin tadını yamacımıza getirirken, 'rakip iki kardeş' formülünü de abartıya yer vermeden uygulamayı başarıyordu. Cluzet ve Canet de biri suçlu diğeri polis olan iki kardeşi canlandırırken 'doğallık' kriterlerinden ödün vermiyor, hikayenin içinde kaybolmanın üstesinden geliyorlardı.

Fransız filmlerinin Amerikan yeniden çevrimlerinin çoğunlukla orijinalin yanına bile yaklaşamadıkları neredeyse bir kuralken, Guillaume Canet'nin böylesi bir çabaya girişmesi 'ilginç' öncelikle. Sinemacı, belli ki bu hikayeye âşık olmuş, tıpkı burada da kendisine önemli bir rol biçtiği Marion Cotillard'a olduğu gibi. Ve bu aşk, 'kural'ın bir miktar da olsa esnemesine yol açıyor. İki kardeşin karşıtlığının taşıyıcı unsur olarak öne çıktığı "Kan Bağları" (Blood Ties), orijinaline yakın bir ruh hali içine sokuyor bizi anlayacağınız.

Guillaume Canet, James Gray'le birlikte kaleme aldığı "Kan Bağları"nın senaryosunda, işin Fransız dinamiklerini Amerikanlaştırırken azami özeni gösteriyor, meselenin sulanmasına izin vermiyor. Evet, kaçınılmaz bazı dokunuşlarda bulunuyor ama bunları hikayeye yedirmeyi de başarıyor. Koşullu olarak salıverilen suçlu ağabeyi Chris'in gölgesinde bir yaşam sürmüş olan polis dedektifi Frank'in var olma mücadelesini izliyoruz bu hikayede. Bir yandan yasak aşk yaşarken ip üstünde yürümek zorunda kalan karakter, öte yandan da ağabeyinin günahlarıyla baş etmeye çalışıyor. İyi ile kötünün mücadelesi gibi duran iki kardeşin hikayesi, aslında kimin iyi kimin kötü olduğunun anlaşılamadığı bir resim ortaya koyuyor. Kötücül özellikleri öne çıkan Chris'in 'iyi olma'

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

**CLIVE OWEN,
KARAKTERİNİN 'BIÇAK
SIRTINDA' GEZİLEN
RUH HALİNİ EKSİKSİZ
YANSITIRKEN, DİĞER
KARAKTERLERİN YOL
HARİTALARINI DA
BELİRLİYOR, FİLMİN
ATARDAMARI OLUYOR.**

motivasyonu bir yanda dururken, 'iyilik timsali' havasındaki Frank'in de kötülükle bir alışveriş içine girdiğini görüyoruz. Bu ikirciklik durum, "Kan Bağları"nı finale kadar taşıyan en önemli unsur haline gelirken, kadınların da bu resme katkısı yadsınacak gibi değil. Chris'in eski karısı ve yeni sevgilisiyle Frank'in yasak aşkından mürekkep kadınlar korusu, iki kardeşin yolculuğunun belirleyicisi de oluyor bir yandan. 'Aile' kavramı çerçevesinde kendini tanımlayan hikaye, iki karakterin 'bağımsız' hareket etme lükslerini de ellerinden alıyor, onları her açıdan 'mahkum' eden bir noktaya taşıyor.

François Cluzet'nin yerini Clive Owen, Guillaume Canet'nin yeriniyse Billy Crudup alıyor "Kan Bağları"nda. İki aktör, Fransız çevrimdeki oyunculuk becerisini yineleyen performanslara ulaşıyorlar burada. Özellikle Clive Owen'ın Chris kompozisyonunun bir adım öne çıktığını, hikayeyi sırtlayıp götürdüğünü söyleyebiliriz. Aktör, karakterinin 'biçak sırtında' gezinen ruh halini eksiksiz yansıtırken, diğer karakterlerin yol haritalarını da belirliyor, ki filmin atardamarı da olmayı başarıyor bu performansı. Kardeşini çok seven ama 'kötülük'le (ve suçla) irtibatını bir türlü kesemeyen Chris'in sonu belli yolculuğuna

karşın, her an 'kafası karışık' bir profil çizen Frank'in serüveni de aynı oranda 'belirsizlik' içeriyor. Ağabeyinin 'karanlık' gölgesinde sürdürmeye çalıştığı polislik mesleği sallantıda, gene ağabeyi nedeniyle babası ve ablasıyla ilişkileri sınırlanmış, yasak aşkının beraberinde getirdiği ölüm tehlikesiyle baş etmek durumunda... Her şey üzerine geliyor Frank'in ve yeryüzünde kapladığı alana mana katacak tek şeyin sevdiği kadın olduğunu, o kapıdan geçerek huzura kavuşacağını düşünüyor. Hayatın alabildiğine 'sert' darbelerine karşılık verebilecek güce sahip değil aslında ve tutunacak bir dal arıyor, çocukluğundan bu yana. O dalın ağabeyi olmasını istiyor ama orada da 'hüsran' karşılıyor onu, kapıdan iyice uzaklara savuruyor karakteri.

"Kan Bağları", yeniden çevrimi olduğu "İhanet Oyunları"ndan iki temel noktada ayrılıyor. İlki, yasak aşka bir 'geçmiş' yamanmış olması burada. Orijinalindeki kendiliğindenlik kayboluyor bu noktada, bir tür 'hesaplılık' devreye giriyor, ki bu da aşkın Frank'i sürüklediği alanı keskin hatlara hapsediyor. İkinci ve belki de en önemli ayrımsa finalde kendini gösteriyor. Hikayenin bitiş hamlesini tümüyle tersine çeviren bir durum söz konusu "Kan Bağları"nda. Umudun yerle bir olduğu orijinal finalin aksine bir kaçış kapısı aralanıyor burada ve iki kardeşin yolculuğuna sinen 'ölüm kokusu' dağıtılıyor. Bu değişiklikler, doğal olarak ilk filmin 'karanlık' atmosferini törpülüyor "Kan Bağları"nda, her ne kadar finale gelene kadar pek açık verilmemiş olsa da.

Klasik Fransız polisiyelerinin varoluşu yapısının yerini klasik Amerikan polisiyelerinin 'dizginleyici' hamleleri alıyor sonuçta. Bu tercihin inşaatı tümünden yıkmayı başaramadığını, her şeye rağmen 'öz'den bir şeyler kaldığını da kabul etmek gerek.

Dördüncü yönetmenliğinde Amerikan semalarında süzülme tercih eden Guillaume Canet, şimdilik kamera arkasındaki çabalarında aktörlüğünü yakalamış değil, ama iyi yolda gittiğini söylemek mümkün. "Kan Bağları" da onun yönetmenlik kariyerini çeşitlendirip tecrübe kazandıran bir halka olarak anılacak kuşkusuz. Henüz 41 yaşında olduğu da hesaba katılırsa, gelecekte ondan çok daha iyi işler bekleyebiliriz herhalde.

James Caan, orijinal filmde daha 'derin' çizilen baba karakterinde kapladığı alanı hakını veriyor.

Filmin iki saati aşkın süresi, bu hikayenin kaldırabileceğinden fazla bize sorarsanız.

25. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ

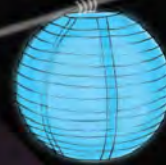
25th ANKARA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

05-15 HAZİRAN 2014

DÜNYA
KİTLE
İLETİŞİMİ
ARAŞTIRMA
VAKFI

ANKARA
ULUSLARARASI
FİLM
FESTİVALİ

Ana Sponsor
HALKBANK
Üreten Türkiye'nin Bankası

Festival Bölümleri

- Ulusal Uzun, Kısa ve Belgesel Film Yarışmaları
- I.Dünya Savaşının 100. Yılı
- Türkiye Sineması'nın 100. Yılı
- Sinemanın Yeni Yıldızı / Romanya Sineması
- Orson Welles'in İzinde / ABD Bağımsız Sineması
- Avustralya / Genç Sinema
- Polonyadan Kısa ve Canlandırmalar
- Uluslararası Yönetmenlerle Atölye Çalışmaları
- Çocukların Festivali
- Dünya ve Türkiye Sineması'ndan en yeni filmler
- Türkiye'de Video Sanatı'nın 40 Yılından 40 Video
- 2014 Cannes Film Festivali'nden Sürpriz Film

Gösterim Yerleri

Goethe Institut Ankara
0 312 419 52 83
Büyülü Fener Kızılay
0 312 425 01 00

/ankarainternationalfilmfestival
/AnkaraUFF
www.filmfestankara.org.tr

TED'den biletler askıda
Paraf kredi kartı ile
bir bilet alana bir bilet hediye!

SON ŞANS

ORJİNAL ADI The Congress

YÖNETMEN Ari Folman

OYUNCULAR Robin Wright,

Harvey Keitel, Danny Huston, Paul

Giamatti, Jon Hamm,

Kodi Smit-McPhee

YAPIM 2013 İsrail-Almanya-

Polonya-Lüksemburg-

Fransa-Belçika

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Productions)

**“SON ŞANS” BAŞTA
BÜYÜK STÜDYOLARIN
AÇGÖZLÜLÜĞÜ OLMAK
ÜZERE SİNEMA
SEKTÖRÜNÜN KİRLİ
YÜZÜNÜ ÇEKİNMEDEN
GÖZLER ÖNÜNE
SERİYOR. BU MEVZUDA
ÇOK CÜRETKAR.**

BEŞİR'LE VALS" (VALS IM BASHIR, 2008) İLE SON VILLARIN EN İYİ FİLMLERİNDEN BİRİNE İMZA ATAN İSRAİLLİ SİNEMACI ARI Folman beş yıllık bir aranın ardından yeniden yönetmen koltuğuna geçiyor; yolunu dört gözle bekleyenleri ciddi bir sukut-hayale uğratmak üzere. Bu kez animasyonun yanına kanlı canlı oyuncularını da ekliyor ve üzerine bir de Stanislaw Lem uyarlaması ilave ediyor. Yönetmenin yeni filmi “Son Şans”ın temel aksaklıkları işte bu her şeyden bir parça ödünç alıp ‘ortaya karışık’ bir çeşni yaratma şevkinden doğuyor.

Amerikalı yetenekli aktris Robin Wright’ın kısmen kendini canlandırdığı (ki ‘kısmen’ sözcüğü filmin altına yerleştirilmiş bir diğer dinamite tekabül etmekte) “Son Şans” hikaye yapısı itibarıyla bir miktar Charlie Kaufman, Spike Jonze ve Michel Gondry etkileri taşıyor. Artık hiç rol teklifi alamayan ve kariyerinin sonuna gelmiş görünen Wright dijital tarama teknolojisiyle kendisine ilelebet sahip olmak isteyen film stüdyosunun teklifini kabul ediyor ve tam yirmi yıl boyunca bir gün bile yaşlanmaksızın, popülaritesini gıdım yitirmeksizin filmlerde arz-ı endam eylemeyi sürdürüyor. Yirmi yılın sonunda ise bir pişmanlıklar ve hesaplaşmalar silsilesi bekliyor ünlü oyuncuyu.

“Son Şans” başta büyük stüdyoların açgözlülüğü olmak üzere sinema sektörünün kirli yüzünü hiç çekinmeden gözler önüne seriyor. Hatta bu mevzuda o denli cüretkar ki, işi Danny Huston suretindeki kodaman yapımcı Jeff’in eline silahı verip Wright’ın beynini uçurmaya kadar vardiıyor. Üstelik Jeff’e bir de subay üniforması giydirerek stüdyo sisteminin düpedüz faşist eğilimler taşıdığını ima ediyor. Bu açıdan başrol için Robin Wright’ın seçilmiş olması ise ayrıca manidar. Zira Wright kariyeri boyunca canlandırdığı karakterlerden ziyade

geri çevirdiği rollerle bilinir.

Wright’ın bedenini topyekûn stüdyonun hizmetine sunma konusunda yaşadığı tereddütlerin yanı sıra, çocukları ve mümessili ile ilişkileri üzerinden ilerleyen ilk bölüm nispeten tutarlı bir yapıya sahipken, ne zaman ki hikaye yirmi yıl sonrasına sıçrayıp animasyona dönüşüyor, işte o andan itibaren filme her taraftan bir dağınıklık hakim olmaya başlıyor. Lem’in öyküsüne de bu animasyon bölümüyle giriş yapan Folman artık tamamen başka bir hikayenin peşine düşmüş oluyor. Aradaki geçiş ise o kadar keskin ki, Wright’ın öyküsü adeta stüdyonun makasına maruz kalmışçasına ‘eksik’, hatta birbiriyle alakasız parçalardan müteşekkil bir hal alıyor.

Kaldı ki Lem’in başlı başına derin, ağır ve kasvetli bir havaya sahip romanı “Gelecekbilim

Kongresi”ni Wright’ın hikayesine eklememeye hacet olup olmadığı da apayrı bir mevzu. İki filmlik malzemeden tek film çıkarmaya çalışmak gibi manasız bir işe girişen Folman’ın bu tercihi hikayeyi sıkıştırmaktan öte bir işe yaramıyor. Yönetmenin sinema alemi hakkındaki söylevi noksan kaldığı gibi, hem Wright ve oğlunun hikayesi hem de Stanislaw Lem kaynaklı bilimkurgu bileşenleri fazlasıyla ‘yama’ etkisi uyandırıyor.

Folman filmini o kadar çok yan öyküyle besliyor ki, bir noktadan sonra şişip patlayacak diye korkuya kapılıyor insan. Wright’ın mesleki hüsrانlarından oğlundan kopuşundaki trajediye bir çırpıda geçiveriyor Folman; seyirciye olup bitenleri özümseme fırsatı tanımadan. Ardından Lem’in romanından ‘kısmen’ ödünç aldığı kimi motifleri serpiştiriyor öyküsüne ve halüsinojen

etkisinde bir bilimkurgu-fantezi örneği çıkıyor ortaya.

O da yetmiyor bir de aşk mevzuuna dalmaya yelteniyor İsrailli yönetmen Ari Folman ve biz tüm bu yan öyküler nereye bağlanacak diye merak içinde bekleyeduralım, tam da tahminlerimize paralel bir istikamet izliyor yönetmen; ele aldığı temaların hemen hepsini havada bırakarak. Halbuki yönetmen Folman tek bir meseleye yoğunlaşıp sabit bir odak noktası bulabilse filmin her bir öyküsünün zaten yeterli katmana sahip olduğunu da görebilecekti muhtemelen.

Robin Wright’ı dijital ‘taramaya’ tabi tuttıkları sahne.

Fazlaca ‘dramatize’ edilmiş hali bir noktadan sonra can sıkıma başlıyor.

**YÖNETMEN ARI
FOLMAN TEK BİR
MESELEYE
YOĞUNLAŞABİLSE
FİLMİN HER BİR
ÖYKÜSÜNÜN ZATEN
YETERLİ KATMANA
SAHİP OLDUĞUNU
GÖREBİLECEKTİ.**

MALEFİZ

ORİJİNAL ADI Maleficent

YÖNETMEN Robert Stromberg

OYUNCULAR Angelina Jolie,

Elle Fanning, Sharlto Copley,

Imelda Staunton, Lesley Manville,

Juno Temple, Sam Riley

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM UIP

**"MALEFİZ", MASALIN
BİNBİR RENK VE TONLA
DOKUNMUŞ
MOTİFLERİNİ
BOZMADAN, GÖRSEL
BÜYÜLEYİCİLİĞİ
KORUYARAK İKİ
KADININ ÖYKÜSÜNÜ,
ANLATIYOR.**

GÜNÜMÜZ ÇOCUKLARI BÜYÜKLERİN 'İYİ' VE 'KÖTÜ' KAVRAMLARIYLA BÜYÜMÜYORLAR ARTIK. GÜZEL VE ÇİRKİN algılarını ya da ahlakın / ahlaksızlığın, kime, neye göre belirlendiğini sorguladıkları gibi, insan varlığının tüm karanlığına rağmen, birinin kötü olarak doğabilmiş olabileceğini düşünmüyorlar. Analitik düşünmek, görünenin arkasındakine dair sorular sormayı ve incelemeyi gerektiriyor. Dikkat edilirse, çağdaş ve büyük yönetmenler de, filmlerindeki 'kötü' karakterlerin içlerindeki 'insanı' inceleyerek, ucuz beylik kalıpları parçalıyorlar. Dolayısıyla, bu yüzyılda çekeceğiniz en az iki yüz milyon dolarlık bir aile filminde de, ne denli teknolojiye yaslanırsanız yaslanın, anlatacağınız masalın büyüsünü modern anlayışlara göre derinleştirmelisiniz. "Malefiz"de (Maleficent) gerçekleştirilen tam olarak bu.

Tim Burton'ın "Alis Harikalar Diyarında" (Alice In Wonderland) adlı uyarlamasının yazarı da olan Linda Woolverton, senaryosunda üç kaynağı temel almış ve masala farklı açılardan bakarak boyutlandırmış. Bu kaynaklar, Charles Perrault'nun 1697'de yazdığı "La Belle Au Bois Dormant"; bu metinden faydalanan Grimm Kardeşlerin "Little Briar Rose" adlı masalı ve 1959 yapımı Disney'in müzikal çizgi filmi, Clyde Geronimi'nin yönettiği "Uyuyan Güzel" (Sleeping Beauty). Bu filmde, Kral Stefan ve karısı Leah'nın uzun yıllar sonra doğan kız bebeklerinin vaftiz töreninde, üç iyilik perisinin hediyelerinden sonra ortaya çıkan beklenmeyen konuk Maleficent, yeni filmin baş karakteri. İlk filmde, bu kötü peri, kralla çatışması sonucu Prenses Aurora'yı lanetleyip, 16. yaşını tamamladığında parmağına batacak bir çıkırcık iğnesi marifetiyle sonsuza dek uyuyacağı bir büyü yapıyordu. Ve büyüü sadece ona âşık olan birinin öpücüğü bozabilecekti. Prenses derhal

üç iyilik perisinin koruması altında bir kır evine gönderiliyordu vs...

"Malefiz"deki hikaye bu ana şemayı kullanıyor, ancak şu bambaşka soruları sorup yanıtlıyor: Malefiz kötü olarak mı doğdu, yoksa sonradan mı böyle katılaştı? Aşk, salt kadın ile erkek arasında mı oluşur? Fiziksel anlamda çok güzel olduğu tescillenmiş bir genç kızın (Aurora'nın), asıl güzelliği, adil olmasıyla ve korkulanlarla / itilenlerle (ötekileştirilenlerle) tensel-ruhsal temas kurmasıyla ortaya çıkmaz mı?

Woolverton, erkek erki karşısında güçlü olmayı öğrenen, hakları için mücadele eden ve adaleti arayan günümüzün cesur, aynı zamanda çekici genç kızlarını hedefleyen yeni nesil kahramanları, mesela "Açlık Oyunları" (The Hunger Games) serisindeki Katniss gibileri

anımsatan iki kadın karakter yaratmış: Göklere, bulutların üzerine yükselip özgürlüğü solumasını sağlayan kuvvetli kanatlara ve gösterişli boynuzlara sahip Malefiz (Angelina Jolie), insan krallığının yanındaki fantastik ülkenin etkili perisiydi. Aldandı, bir insanla, yani hırs ve açgözlülükle tanıştı; ihanete uğradı, kalbini taşıttı... Aurora (Elle Fanning), teyzeleri bildiği, aralarında sürekli didişen, üç beceriksiz/sakar periyle büyürken, büyülü ormanı keşfetti. Acayip yaratıklardan korkmayarak onların güzelliğini ve sevecenliklerini keşfetti. Aslında Malefiz, her tür varlığa dönüştürebildiği kuzgunu (Sam Riley) ile birlikte Aurora'nın hep yanında oldu. Aurora, adını Roma Seher Tanrıçası'ndan almıştı; 16. yaş gününde de, yeniden aydınlığa giden yolu açacaktı.

"Malefiz", masalın binbir renk ve tonla dokunmuş motiflerini bozmadan, görsel büyüleyiciliği koruyarak iki kadının öyküsünü, çağdaş yorumlarla anlatıyor. Disney'in yaman kadın karakterleri serisinde, örneğin "Cesur" (Brave) gibi önemli bir yere oturuyor.

Yapım tasarımı Oscar ödülünü iki kez alan Robert Stromberg, ilk yönetmenliğinde, görsel estetik sırlarına vâkıf olmasının tüm avantajlarını teknolojiyle birleştirerek, bir an bile dikkatinizin dağılmadığı bir tür efsun yaratıyor. Kreasyonlarını, öykünün sağlamlığına dayanarak mükemmel şekilde gerçekleştiriyor.

Üç periyi, kısmen 'performans yakalama' tekniğiyle oynayan Imelda Staunton, Lesley Manville, Juno Temple.

Sharlto Copley gibi bir oyuncu ile çalışılırken, Kral Stefan karakteri daha iyi irdelenebilirdi.

**YAPIM TASARIMI
OSCAR ÖDÜLÜNÜ İKİ
KEZ ALAN ROBERT
STROMBERG, İLK
YÖNETMENLİĞİNDE,
GÖRSEL ESTETİK
SIRLARINA VÂKİF
OLMANIN AVANTAJINI
KULLANIYOR.**

BAŞKANLARIN HİZMETKARI

ORJİNAL ADI The Butler

YÖNETMEN Lee Daniels

OYUNCULAR Forest Whitaker ,

Oprah Winfrey, John Cusack,

Jane Fonda, Robin Williams

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 132 dk.

DAĞITIM Pinema (Tanweer)

**“BAŞKANLARIN
HİZMETKARI” İKİ
SAATİ AŞKIN SÜRESİ
BOYUNCA ÇOK ŞEY
ANLATIYOR GİBİ
GÖRÜNSE DE TEMELDE
CECİL KARAKTERİYLE
SEYİR GÜCÜ YÜKSEK
RİTİM TUTTURUYOR.**

KORKU-GERİLİM FİLMLERİNİN GENEL KLİŞESİDİR KATİLİN UŞAK OLUP OLMADIĞI TAM DA BU YÜZDEN ARADA DOLANAN, herkesin etrafında her an görebileceği ‘uşak’ figürü sırların, ilişkilerin cazibe merkezi olmuştur hep. Gerçek bir olaydan esinlenen ve Lee Daniels’in yönettiği “Başkanların Hizmetkari” (The Butler) 30 yıl birçok Amerikan başkanının yanında çalışan Cecil Gaines’in hikayesini anlatıyor.

Cecil eşitsizlikle ve siyah olmakla ilgili ilk acılı hikayesini çocukken babası gözleri önünde öldürüldüğünde yaşar. Evin yaşlı kadını insafa gelip onu çiftlikten eve aldığı anda ise hizmetkarlığının ilk dönemini geçirir. Cecil, büyüyüp yaşadığı toprağı terketmek istediğinde de yine hizmet edebileceği bir otel bulur kendine. Asıl hikayesi ise Washington’da, Beyaz Saray’dan teklif almasıyla başlar.

Cecil çocukluğundan itibaren yaşadıkları yüzünden sevebileceği bir hayatı olacağına inanmamış hiç, banliyöde güzel bir ev, sevdiği bir kadın ve iki çocukla güzel bir hayat kurabilmiş olduğuna şaşırıyor en başta, zamanla ise siyah bir ailenin reisi olmanın zorluğuyla karşılaşılıyor. Cecil beyaz bir adamın da siyahlar için iyi bir şey yapabileceğine inansa da oğlu Louis içten içe tükenmeyen bir beyaz nefreti taşıyor. Bu yüzden de babası başkanın yanında çalışırken, o siyah arkadaşlarıyla başka bir mücadele yürütüyor.

Filmin bir ‘siyah-beyaz’ sorunu olmasından ziyade Cecil’in hikayesi olması onu benzer örneklerinden ayırırken Cecil’e dair ince ayrıntıları da görünür kılıyor. O dönemde siyahların toplumda gördüğü ikinci sınıf olma durumu Cecil ile oğlu Louis’in ilişkisinin belirleyici noktası olarak fonda duruyor.

Cecil’in zaman zaman içindeki mutluluğu saklayamayıp kendi kendine gülümsediği anlar ona dair naif bir duygu hissetmemize neden olsa da zamanla Beyaz Saray ihtişamına kapılmasıyla

birlikte ailesi ve ırkının mücadelesine daha duyarsız olabildiğini de görüyoruz. Seyirci de bu noktada Cecil’i sevsen mi yoksa bir noktadan sonra düzenin bir parçası gibi görüldüğünden ona mesafeli mi yaklaşıp emin olamıyor.

Obama’nın hâlâ Beyaz Saray’da başkan olduğunu düşündüğümüzde Cecil’in hikayesini bir başarı öyküsü olarak değerlendirebiliriz ama yine de bu mücadele içeren bir hikaye değil, o savaşını hizmet ederek ve sorunsuz bir siyah olarak sürdürmeyi tercih ediyor. Oğlu Louis içinse kabullenmek ve sorunsuz bir siyah olmak yerine mücadele etmek var. Şehrin farklı noktalarında restoranlarda, otobüslerde kendilerine ayrılan yerlerde değil de beyazlar için ayrılan noktalarda şansını deneyerek göstermeye çalışıyor mücadelesini. Defalarca tutuklanmasını da önemsemiyor hiç.

Kölelikten bu yana siyah-beyaz mücadelesinin anlatıldığı onlarca film var, üstelik çoğu sinema tarihinin önemli basamaklarında duruyor. Çok daha iyi olan örnekleri gördükten sonra bu filmi diğerlerinden ayıran ayrıntıların üzerinde duruyor insan. Beyaz Saray'ın içinde bir uşağın gözünden olmasının yanında genel olarak siyahların beyazlara karşı hep birlikte hareket ettiği bir mücadele duygusuna alışkınız, burada ise aynı siyah aileden olan bir baba-oğul çatışması var.

Otuz yıllık bir dönemi kapsadığından o tarihte yaşanmış olayların çoğunun üzerinden bile geçilmiyor bazen. Geniş bir zaman diliminde bir baba-oğul hikayesine dönüşüp oradan ilerliyor. Yönetmen Lee Daniels'ı en son "Gazeteci Çocuk" (The Paperboy) filmiyle

hatırlıyoruz. Yine 2009 tarihli "Acı Bir Hayat Öyküsü" (Precious) de yönetmenin siyah bir kadının hikayesini anlattığı önemli filmlerinden.

Filmin oyuncu kadrosu da kayda değer. Cecil rolünde Forest Whitaker'ın baştan sona teklemmediği filmde, Robin Williams, John Cusack, Jane Fonda gibi oyuncuların yanında Lenny Kravitz, Mariah Carey gibi isimler de az da olsa görünüyor.

"Başkanların Hizmetkarı" iki saati aşkın süresince çok şey anlatıyor gibi görünse de temelde Cecil karakterini merkeze alırken seyir gücü yüksek bir ritmi de tutturuyor.

Tüm yaşananlara rağmen bir gün siyahi bir başkanın Beyaz Saray'a çıkma fikri seyirciye iyi geliyor.

Filmin ilk bir saatinde birçok şey olup bittiği için bir süre sonra zaman zaman tekrara düşüyor.

FİLMİN OYUNCU KADROSU DA KAYDA DEĞER. FOREST WHITAKER 'IN BAŞTAN SONA TEKLEMEDİĞİ FİLMDE, ROBIN WILLIAMS, JOHN CUSACK, JANE FONDA GİBİ İSİMLER VAR.

ASABI ADAM

ORİJİNAL ADI The Angriest Man
In Brooklyn

YÖNETMEN Phil Alden Robinson

OYUNCULAR Robin Williams,

Mila Kunis, Peter Dinklage,

Melissa Leo, Hamish Linklater

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM Pinema

BAZI YÖNETMENLER VARDIR, HAKLARINDA NE DÜŞÜNECEĞİNİZİ TAM BİLEMEZSİNİZ... FİLMOGRAFİLERİ inişlerle ve çıkışlarla doludur. Tarzlarını da kestiremezsiniz, belirgin üslupları yoktur çünkü. İyi senaryolar geldiğinde iyi filmler çekmişlerdir. Onunla bir başkasının yönetmesi arasında pek bir fark olmayacaktır ama iyi filmleri vardır. Phil Alden Robinson da böyle bir yönetmen işte. Zaten çok film çekmeyen, senaristlikten gelen bir yönetmen kendisi. Kariyerinin en iyi filmi hiç şüphesiz “Düşler Tarlası” (Field Of Dreams) ve en son filmini 12 yıl önce çekmiş (En Büyük Korku / Sum Of All Fears)... Robinson’ın yeni filmi 1997 yılı İsrail yapımı “The 92 Minutes Of Mr. Baum”un ‘yeniden çevrimi’. Orijinal filmi bilmiyoruz ama “Asabi Adam”ı izlediğimizde aradan geçen yıllar içinde Robinson’ın biraz paslanmış olduğunu görebilmek rahatlıkla mümkün.

Aslında hikaye o kadar da formül işi ki, enteresan olan şey, Hollywood’un artık, neredeyse kendi icat ettiği formülleri uygulayan ‘yabancı’ filmlerden senaryo ithal ediyor olması... Robinson’un da böyle bir hikayeyi otomatik pilota bağlayıp pürüzsüz bir şekilde çekmesi beklenir. Ama özellikle de filmin ilk yarım saatine bakınca böyle olduğunu söylemek zor.

Film Joel Schumacher’in “Falling Down”ı gibi sıkışık trafikte her şeyden nefret ettiğini düşünen sıkıntılı bir adamı, Henry Altmann’ı bize tanıtarak başlıyor. Altmann bu stres içinde bir trafik kazasına karışınca hastaneye gider ve ölen kedisi ve evli erkek arkadaşı yüzünden çok mutsuz bir gün geçiren genç doktor Sharon’a denk gelir. Henry’nin asıl doktoruna vekalet eden Sharon, üzerine gelen asabi Henry’nin 90 dakikalık ömrü kaldığını söyler... Henry de bütün sıkıntılarını çözüme ulaştırmak için son 90 dakikası kaldığına inanarak büyük

koşturmacasını başlatır. Aynı zamanda iş ortağı olan kardeşiyle, özellikle oğullarından birini kaybettikten sonra aralarındaki ilişkiyi iyice bozduğu karısı ve diğer oğluyla arasını düzeltebilmek için insanüstü bir çaba içine girer. Sharon da yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlayarak onun çok hasta olduğunu ama 90 dakikada da ölmeyeceğini anlatmak için şehirde onun izini sürer.

Şimdi bu hikayeyi Hollywood’un herhangi bir yönetmeni parmağının ucuyla çeker diye düşünüyorsunuz. Ancak Phil Alden Robinson bu hikayeyi malesef kötü başlatıyor. Lüzumsuz ve gereğinden fazla konuşan bir anlatıcı sesiyle daha ilk sahnede tanışıyoruz ve maalesef o kötü finalde de bize eşlik ediyor.

Yine daha başlangıçta Sharon’ın hikayeye girişi, Henry ile olan tartışması ve sonrasında

12 YILDIR FİLM
YÖNETMEYEN PHIL
ALDEN ROBINSON
CİDDİ ANLAMDA
PASLANMIŞ, BU
KADROYA YAZIK
ETMİŞ! MILA KUNIS’IN
PERFORMANSI İSE
ANCAK İDARE EDİYOR.

onun peşine düşüşü o kadar acemice çekilmiş ve inandırıcılık sorunu olan sahnelerle karşımıza geliyor ki, filmin bundan sonraki sevimli ve iyi niyetli halini de zedeliyor bu durum... Flashback sahnelerinin demode geçişleri ve klişelikleri ise göze batıyor.

Aile kurumunun önemine vesairesine vurgu yapan beylik mesajları artık kabak tadı verse de asabi Henry'nin hayatın anlamını araması, akışına bıraktığı hayatının kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışması ve bunu ancak sakinlikle, iletişimden vazgeçmeyerek elde edebileceğini anlamasını çok daha güzel ve komik anlatabilirdi film.

'Komiklik' anlamında ise mesela Robin Williams'ın asabiyeti bir Jack Nicholson asabiyeti gibi seyir keyfi de veremiyor. Bunda filmin senaryosunun yanı sıra bizzat Williams'ın

da payı var malesef. Robin Williams onu ilk sevdiğimiz hallerinden çok uzakta artık. Tecrübeli oyuncu bazen kötü bir filmi kendi sıcak samimi ve performansıya bile kurtarabiliyordu eskiden.

Kendi kuşağının dikkat çekici yeteneklerinden biri olan Mila Kunis'in samimi performansı da tek kaldığı sahnelerde idare ediyor ama o da Robin Williams'la uyumlu bir ikili oluşturamamış. Peter Dinklage ve Melissa Leo gibi iki güçlü oyuncuyu filmine dahil edebilmiş olsa da onları da yeterince iyi değerlendirememiş Robinson.

Emektar James Earl Jones'un kekeme tezgahlar sahnesi filmin komedisinin zirveye çıktığı sahne...

Kötü çekilmiş ve bir sürü 'olmamış'lık barındıran başlangıcı ve çok yapay duran finali...

**ROBIN WILLIAMS
ONU İLK SEVDİĞİMİZ
HALLERİNDEN ÇOK
UZAKTA. TECRÜBELİ
OYUNCU BAZEN KÖTÜ
BİR FİLMİ KENDİ SICAK
PERFORMANSIYLA
BİLE KURTARIRDI
ESKİDEN.**

AZEM: CİN KARASI

YÖNETMEN Volkan Akbaş**UYUNCULAR** Eylül Öztürk,

Zeki Şen, Veysi Alışkan,

Çetin Ayazoğlu, Ramazan Üzalp

YAPIM 2014 Türkiye**SÜRE** 87 dk.**DAĞITIM** Chantier

(Retro Production)

**GENÇ ÇİFTE İSSİZ KÖY
EVİ MİRAS KALİYOR AMA EVİN
'PEK ÇOK SAHİBİ' OLDUĞU
ANLAŞILIYOR.**

CİNLİ PERİLİ VE HACILI HOCALI, MUHAKKAK DİJİTAL KAMERALI TÜRK USULÜ KORKU-GERİLİM FİLMİ ÇEKECEKLERİN, OLAYIN kendi kendine açılıp kapanan kapılar, birden yanıp sönen ışıklar, “Noluyo lan bu evde...” haykırılarından ibaret olmadığını anlamaları gerekiyor. Issız bir köy ve metruk-tekinsiz eve gelen şehirli züppelerin ‘büyülere gark olup’ çarpık çurpuk hallere düşmeleri, tamam, ‘ticari bir kalıp’ olarak tekrarlanabilir, teknik-estetik düzeyde bir iki adım atılmış olabilir ama biraz da öykü kalitesi lütfen... “1954 yılında Düzce’de yaşanan gerçek olaylar” gibisinden gayriresmi bir iddiadan da medet uman “Azem: Cin Karası”, genç evli çiftin miras sonucu elde ettikleri babadan kalma yıkık dökük köy evine gelmeleriyle başlıyor. Kız esasında Ayvalık’ta villayı tercih ediyor ama adam “Havası güzel, oksijen bol” modunda. Daha ilk geceden ‘sarsıntı’ başlıyor tabii. Onlar kendilerini evin yeni maliki sanırken evin ‘pek çok sahibi’ olduğu anlaşılıyor.

Toplam beş oyuncuyu karşımıza çıkartan filmde başrollerdeki Zeki Şen ve Eylül Öztürk

dışındaki üç ismin kısa rollerinde etkili performans sergilediği, Şen ve Öztürk’ün ise ellerinden daha fazlasının gelemediğini çok net ifade ettiklerini belirtelim. Mekan-çevre kullanımı ve atmosfer yaratmada belli bir düzey tutturan, dozunda bir erotizm sahnelemeyi de ihmal etmeyen Volkan Akbaş, ilk yönetmenlik denemesinde her iki adımda bir senaryo boşluklarına takılıp tökezliyor ve elinde tuttuğu ‘esrarengiz bisikletli köy delikanlısı’ gibi avantajları da maalesef bozuk para gibi harcıyor.

Finale bakılırsa, devamı muhakkak gelecek gibi görünüyor “Azem: Cin Karası”nın. Bekleyelim görelim... Filmde birkaç kadeh şarap içildiğini ama bolca ezan sesi duyulduğunu da Yılmaz Erdoğan’a küçük bir not olarak iletelim. Belki de devam filminin ‘duacıları’ndan biri olur.

Osman Taşdaş imzalı müzik çalışması, filmin başarılı yanlarından biri.

Cin çıkarma seansında ‘yeşil kusmuk’ eksikliği hissediliyor.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

BALIK İLE KRAKER'İN MACERALARI

ORJİNAL ADI Fish N Chips,

Best Enemies Forever

YÖNETMEN Dan Krech

SESLENDİRENLER John Leguizamo,

Mario Cantone, Martin Villafana,

Ian Busher, Jessica Greenberg

YAPIM 2013 Kanada

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**TAMAMEN ÇOCUKLARI
KENDİSİNE HEDEF SEÇMİŞ BİR
YAPIM. BASİT BİR
TELEVİZYON İŞİ OLDUĞU DA
SÖYLENEBİLİR.**

BALIK İLE KRAKER, REFERANSLARINI "TOM VE JERRY" İLE "SYLVESTER VE TWEETY" DEN ALAN İLGİNÇ BİR KANADA animasyonu. Tamamen çocukları kendisine hedef seçmiş bir yapım. Basit bir televizyon işi olduğu da söylenebilir. "Oyuncak Hikayesi" (Toy Story) ile başlayan animasyon atalarının son 20 yılda nasıl bir noktaya geldiği aşikar. Artık Oscar'ların da kayıtsız kalamadığı bu alanda iddialı bir hikaye anlatmak kolay değil. Bu tür yapımların meraklıları artık animasyonlardan daha sağlam anlatılar bekliyor. O nedenle "Balık İle Kraker'in Maceraları" hem tekniği hem de içeriğiyle oldukça zayıf bir animasyon.

Yönetmeni Dan Krech, video ve TV filmleri ile tanınan bir yapımcı. Kariyerinin büyük bir bölümünü yapımcılıkla geçirdikten sonra 2003'te "The Scourge of Worlds: A Dungeons & Dragons Adventure" ile yönetmen koltuğuna oturdu ve aradan geçen 10 yıllık süre zarfında yine birçok televizyon filmine yapımcı olarak devam etti. Ama asıl dikkat çeken seslendirme kadrosunda yer alan Hollywood'un en iyi görev adamlarından

John Leguizamo'nun varlığı.

Bu arada filmin kısa hikayesi şöyle, bir balık, bir kedi ve paylaşamayan sihirli bir kemik! Brooklyn'li afacan kedi Kraker'e babası önemli bir görev verir: Atalarından kalma bir kemiği bulup getirmesi gerekmektedir. Fakat bu kemik, nesilden nesle aktararak sevimli Balık'ın eline düşmüştür. Kraker, arkadaşı Kuyruk'un da yardımıyla kemiği ele geçirmek için türlü türlü planlar yapar. Fakat her denemede akla gelmeyen engellerle karşılaşır. Üstelik Balık ile Kraker'in paylaşamadığı tek şey sihirli kemik değildir, aynı zamanda ikisi de aynı kıza aşiktir.

Hiçbir Avrupa ülkesinde gösterim şansı bulamayan film sadece Kuveyt'te gösterildi. Video piyasası için 'B' sınıfı filmler üreten bir yapımcı için bu kadarı bile başarı sayılabilir.

Fish ve Chips'in bar muhabbetleri zaman zaman eğlenceli de olabiliyor.

Birçok sahnenin hızlı akışı biz yetişkinleri bile zorlarken, çocukların beynini yakabilir.

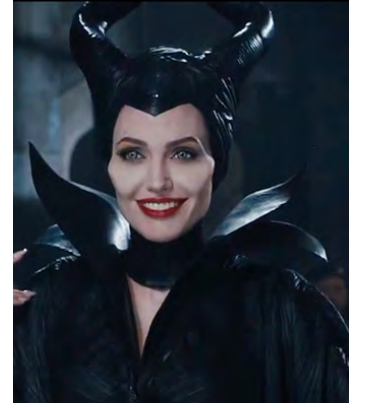
ASABI ADAM

BAŞKANLARIN HİZMETKARI

KAN BAĞLARI

MALEFİZ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ASABI ADAM				★★			
AZEM: CİN KARASI							
BALIK İLE KRAKER'İN MACERALARI	★						
BAŞKANLARIN HİZMETKARI	★★★★	★★★★			★★★★	★★★★★	
KAN BAĞLARI	★★★★★	★★		★★★★	★★		
MALEFİZ	★★	★★★★★		★★★★	★★	★★	★★★★
SON ŞANS				★★★★	★★★★		
006 KAÇIŞ	★						
CİN	★★						
DÜŞMAN		★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
FRANK					★★★★		
GODZILLA	★★	★★★★		★★	★★		★★
İKSİR		★		★	★		
MAVİ ADAM		★★			★		
OCAK AYININ İKİ YÜZÜ		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
PANZEHİR	★★				★★	★★	★★
SENİNLE YAŞIYORUM					★★★★		
TELEKİNEZİ		★★					
TINKER BELL VE KORSAN PERİ		★★					
UMUDUN PEŞİNDE	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★		★★
X-MEN: GEÇMİŞ GÜNLER GELECEK	★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★	
YASAK BÖLGE				★	★★		★
AÇIL ARAMA		★★		★★★★	★★		
KAPTAN PHILLIPS	★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★
SENİN HİKAYEN				★★	★★	★★	★★

ZİRVEYE ÇIKMAMAK ZORDUR!

Nuri Bilge Ceylan'ın 20 yıl önce satın aldığı ikinci el kamerayla, hiç set deneyimi yaşamadan, asistanlık yapmadan başladığı sinema yolculuğu ve tırmanışını **'zirveyi reddederek'** sürdürmesi alışılmadık bir durum. Ne de olsa **'ustasız ustalık'** sinemamızda pek rastlanan bir şey değil.

CANNES FİLM FESTİVALİ'NİN 67 YILLIK TARİHİNE ŞÖYLE BİR GÖZ ATINCA BİLE DEĞİŞİK YILLARDA ÖDÜL ALAN KİMİ YÖNETMENLERİN ADLARININ BİR ADIM ÖNE ÇIKTIĞI HEMEN GÖRÜLÜYOR. ÖRNEĞİN RENÉ Clément 1946 ve 1949'da, Sergey Yutkeviç 1956 ve 1966'da, Robert Bresson 1957 ve 1983'te, John Boorman 1970 ve 1998'te ikişer kez, Joel Coen ise 1991, 1996 ve 2001'de olmak üzere üç kez en iyi yönetmen seçilmişler Cannes'da. Fakat Nuri Bilge Ceylan'ın 1995'te kısa filmi "Koza"yla dahil olduğu Cannes serüveninde farklı kategorilerde kazandığı başarının bir benzeri olmadığını da söyleyebilirim. Jüri Büyük Ödülü, 'en iyi yönetmen' ödülü, FIPRESCI ödülü ve Altın Palmiye... Kazanılan oyunculuk ödülleri de var üstelik. 20 yıl gibi kısa sayılabilecek bir sürede ve 'az sayıda' filmle ödül gecesi Cannes'da sahneye bu kadar çok çıkan bir başka yönetmen yok bildiğim kadarıyla. Bu ödüllerin Patricie Chéreau, Sean Penn, Jane Campion gibi çok önemli yönetmenlerin başkanlık ettiği sıkı jürilerden geldiği de düşünülürse işin kıymeti iyice artıyor ve Nuri Bilge Ceylan, Türk ve dünya sineması tarihinde asla unutulmayacak ve hep parıldayacak bir yeri çoktan edinmiş oluyor.

Ceylan'ın sinema yolculuğuna baktığımda benim için en dikkat çekici noktalardan biri, 'ustası'nın olmaması. Yani hiç asistanlık yapmamış, set deneyimi olmamış, kamera gerisinde 'pişme' dönemi yaşamamış. Yalnızca 'merakı'nın peşinden gitmiş ve ne öğrendiyse kendi kendine öğrenmiş. Buna rağmen, bu özelliğini vurguladığına, bunu bir 'övünç' meselesi olarak kullandığına da kendi adıma hiç tanık olmadım, kimileri gibi "Öncekilerden herhangi bir miras kalmadı bana, ne yaptırısam kendim yaptım" deyip Türk sinema tarihini adeta kendisinden

başlatanlar gibi konuştuğunu da duymadım, okumadım.

Elimde, Mehmet Eryılmaz'ın derleyip harika bir de önsöz yazdığı "Nuri Bilge Ceylan-Söyleşiler" kitabı (Norgunk Yay. 2012) var. Geniş geniş 25 söyleşi... Tek tek NBC filmleriyle ilgili diğer kitaplarda yer alan yüzlerce söyleşiyi de okudum, onlarda da böylesi bir vurguya rastlamadım ki yıllar önce arkadaşından satın aldığı ikinci el Arriflex 2B kamerayla çıkılan ve bugünlere ulaşan bir sinema yolculuğu açısından, ülkemizde pek rastlanmayan oranda alçakgönüllü bir tutum olduğuna kuşku yok.

Söz ettiğim kitaptan birkaç alıntıya yer vermek istiyorum. Bana sorarsanız, alıntılarının birinde tersini dile getirmesine rağmen, Çin düşüncesindeki "Dağın zirvesine ulaştığınızda da tırmanmayı sürdürün" anlayışını akla getiren bir sanatçı var karşımızda. İşte Ceylan'ın söyledikleri:

- Çehov'un etkisine bir kere girmiş, Dimov'u, Astrov'u bir kere tanımış olan insan artık dünyaya bu etkiden bağımsız bakamaz. Hayatın trajik boyutunu en derinden hisseden ve anlatılamaz sanılanı büyük bir rahatlıkla anlatan büyük bir yazar. Hayatımı bu denli zenginleştirdiği için ona minnet duyuyorum.

- Tarkovski'nin deyişiyle sanatçı, ya yeteneğini son damlasına kadar ve bütünüyle ortaya koymak ya da ruhunu üç kuruşa satmak arasında bir tercih yapmak durumunda.

- Bir ara dağcılığa ilgi duydum. Bugüne kadar belki on, on beş yıl dağcılık yaptım ama hiç zirvem yoktur benim. Tam yüz

metre kalır zirveye, "Ne anlamı var" der, dönerim. Orada içimdeki şey yok olur birden. Anlamsız görünmeye başlar.

- Karakterlerimin ya da filmlerimin umutlu mesajlar taşımaları gerektiğini düşünmüyorum. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Ama söylemeliyim ki ben de insanlığın geleceği için çok

aydınlık duygular taşıyan biri değilim. Bunu da dünyanın gidişatından önce kendi ruhumdan biliyorum.

- Ödüller işe yarayabilir ama ödül spekülasyonları yapmak ya da ödüllerde bir adalet aramak kadar manasız bir şey olamaz. Sinema yapmak benim için ciddi bir iştir ama bu işin ödül ve şatafatlı tarafını tamamen bir oyun gibi görmek ve fazla anlam yüklememek lazım.

- Filmimi beğenmeyenlerin içinde kalıp oflayıp puflayıp diğerlerine de negatif bir enerji yaymaları yerine çıkmaları hem onlar için hem de benim için daha iyidir. Benim de başka filmlerde yaptığım genellikle budur. Tıpkı bir romanı beğenmeyen birinin yarıda bırakma özgürlüğünün olması gibi sinemada da benzer bir özgürlük olmalı.

- İtalyan Yeni Gerçekçiliği'ni ve Yeni Dalga'yı pek sevdiğimi söyleyemem, içlerinde sevdiğim filmler olsa da bir akım olarak beni etkilemiş değildir. Zamanında olumlu etkileri olmuş olabilir. O başka... İtalyan Yeni Gerçekçiliği çok şematik geliyor bana. "Milano Mucizesi" mesela... "Bisiklet Hırsızları"nı yapmış biri bunu nasıl yapabilir diyorsun.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

UZAK

Cannes'da **Büyük Jüri ödülü** alan, Antalya'da en iyi film seçilen "Uzak" (2002), **Nuri Bilge Ceylan'ın üçüncü** uzun metrajı. 1995'teki kısa filmi "Koza", 1997'deki ilk uzun metrajı "**Kasaba**" ve 1999'daki "**Mayıs Sıkıntısı**"ndan sonra çektiği 2002 yapımı "Uzak", aynı zamanda gördüğü ilgi ve **aldığı ödüllerle**, onun gerçek anlamda dünyaya açıldığı film. O güne kadar, doğup büyüdüğü coğrafyada, anne-baba, eş-dostla filmler çeken NBC, "Uzak"la birlikte **profesyonel oyunculara da** yer vermeye başlayacağı döneme geçiş yapıyor.

NURİ BİLGE CEYLAN'IN "KIŞ UYKUSU" FİLMİYLE ALTIN PALMİYE ALMASI ÜZERİNE KLASİK TARTIŞMA YİNE ALEVLENDİ. HIZA VE KLASİK ANLATI DİLİNE ALIŞMIŞ SEYİRCİYE GÖRE NBC'İN FİMLERİ 'AĞIR VE SIKICI'YDI HEP. BU YÜZDEN OLSA GEREK, HER FİLMİYLE YURT İÇİNDE VE DIŞINDA EN ÖNEMLİ ÖDÜLLERİ TOPLASA DA, SİNEMA salonlarında hak ettiği seyirciyi toplayamadı ne yazık ki. Yeni nesil yönetmenler kendine onu örnek alıp sinemasını taklit etmeye çalışsa da, 'Recep İvedik' gibi küstah karakterler 'yavaşlığıyla' alay etse de, bugün kendini tüm dünyaya kabul ettirmiş önemli bir yönetmen duruyor karşımızda.

NBC'nin dünyasına girebilmek için biraz sabır yeterli aslında. Her bir karesi fotoğraf harikası gibi duran filmleri, genel kanının aksine takip edilemeyecek simgelerle, imgelerle yüklü de değil. Kırsal kesim insanının dünyasını anlatırken de, büyük kentlin çakma burjuvalarını yansıtırken de sadece 'sakin' olmayı seçiyor NBC... Gördüklerimiz ve duyduklarımız karşısında durup düşünmemiz için, perdeye yansıttığı insanların duygu, düşünce ve davranışlarını aslında ne kadar iyi gözlemleyip sinema için yeniden yaratabildiğini kavrayabilmemiz için bizden çaba bekliyor yönetmen. "Kasaba" filmindeki entelektüel karakteri, nasıl ki konuştuklarıyla gece yarısı etrafındaki herkesin 'gündelik' ve 'kendilerince daha önemli' hayatları karşısında 'tuhaf ve

sıkıcı' duruma düşüyorsa, NBC da yaptığı sinemayla 'sıradan seyirci' üzerinde benzer bir etki yarattığının farkında. Oysa onun dünyasını kabul ettiğiniz anda, rüya gibi bir evrende gezintiye çıkabiliyorsunuz.

"Uzak", yönetmenin üçüncü uzun metrajı. 1995'teki kısa filmi "Koza", 1997'deki ilk uzun metrajı "Kasaba" ve 1999'daki "Mayıs Sıkıntısı"ndan sonra çektiği 2002 yapımı "Uzak", aynı zamanda gördüğü ilgi ve aldığı ödüllerle, onun gerçek anlamda dünyaya açıldığı film. O güne kadar, doğup büyüdüğü coğrafyada, anne-baba, eş-dostla filmler çeken NBC, "Uzak"la birlikte profesyonel oyunculara da yer vermeye başlayacağı döneme geçiş yapıyor.

"Uzak"la daha doğru bir ilişki kurabilmek için aslında önceki filmlerini de görmüş olmak bir avantaj. "Koza"yı özel bir yere koyup, "Kasaba", "Mayıs Sıkıntısı" ve "Uzak"ı bir üçleme olarak algılamak da mümkün. Film, yıllar önce İstanbul'a beş parasız gelip yerleşen, çalışıp didinip fotoğrafçılıkla kendine bir yer edinen Mahmut (Muzaffer Özdemir) ile taşradan yanına kalmaya gelen kuzeni Yusuf'un (Mehmet Emin Toprak) öyküsünü anlatıyor. Yusuf, meşhur 'anayasa fırlatma' krizinden sonra bin kişiyle birlikte işten çıkarılmış. Gemilere yazılarak hem çalışmak hem de uzak diyarlara gitmek istiyor. İstanbul'u adım adım dolaşsa da böyle bir dönemde kimsenin ona iş vereceği yok.

Mahmut ise giderek burjuvalaşmanın yarattığı arızalarla kendi dünyasına gömülmüş. Karısından ayrıldıktan sonra yalnız yaşıyor. Yusuf'un gelmesi onun için bir külfet. Bir an önce iş bulmasını ve evinden çekip gitmesini arzuluyor.

Bu noktada NBC'in gözlem yeteneğinin ne kadar kuvvetli olduğunu anlıyoruz. Mahmut'un Yusuf'un dağınıklığından, ayakkabı kokusundan, ortalıkta dolaşmasından, giderek varlığından rahatsız olması, taşrada (veya kentte) kalabalık ailelerde yetişmiş insanların anlamakta zorlanacağı bir tutum. Ancak Mahmut, artık cinselliği dahi gayet ruhsuz yaşayan, yeri geldiğinde porno izleyerek rahatlayan, karısıyla ayrıldıktan sonra kimseyi sevmeyen/sevmeyecek olan bir ıssız adam.

NBC'in bu iki baş karakterini ve diğer bazı yan karakterleri önceki filmlerinden tanıyoruz aslında. "Kasaba"da taşradan bunalan, İstanbul'a gidip yerleşmek isteyen genç de, "Mayıs Sıkıntısı"nda yönetmene yardımcı olan ve yine bunalıp duran genç, Yusuf'un ta kendisi. Yine her iki filmde 'yönetmen' rolünde gördüğümüz adam da aynı. (Üç filmde de Muzaffer Özdemir ve Mehmet Emin Toprak bu rolleri canlandırıyor). Dolayısıyla Yusuf, ilk iki filmde kurduğu hayali "Uzak"ta gerçekleştirmiş oluyor. Önceki filmlerde İstanbul'un ne kadar zor bir kent olduğunu söyleyen Mahmut ise, "Uzak"ta bunu bizzat Yusuf'a gösteriyor.

Sistem sinemasına teslim olmadan kendi yolunda yürüten NBC, bütün filmografisine damga vuran 'doğa' ve 'insan' ilişkisinin altını burada da çiziyor elbet. Karla, soğukla, rüzgarla hatta 'sıcak'la karakterlerini üşüten ya da terleten NBC, sonraki filminin adı olan "İklimler"e sinemasında ne kadar önem verdiğini gösteriyor bize. İnsanoğlunun tabiat ve hayatla kurduğu/kuramadığı ilişkisinin dökümünü çıkarıyor sinemasıyla. Doğa ile vücut ikliminin birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu söylüyor. "Uzak", İstanbul'u eşsiz bir kar manzarası eşliğinde perdeye taşıırken ruhları üşümüş karakterleri, soğukta cadde ve sokakları tenhalaşmış kentle özdeşleştiriyor adeta. Karın sükunetini bozmamak adına müzik de kullanmıyor yönetmen, sadece bir yerde Mozart duyuyoruz o kadar...

Annesi Fatma Ceylan'ın kısa bir rolde gözüktüğü filmde Zuhâl Gencer, Nazan Kesal, Ebru Yapıcı 'Ceylan' ve Ercan Kesal da oynuyorlar. Yapıt, başlı başına 'hüzün' taşıyor gerçi ancak Gezi Parkı'nın, Taksim'in ve İstiklal'in 12 yıl önceki halini görmek ve en önemlisi bu filmde sonra, Cannes'da verilen en iyi erkek oyuncu ödülünü göremeden trafik kazasında hayatını kaybeden, NBC'in yeğeni Mehmet Emin Toprak'ı da son görüntüleriyle izleyip anmak, hüznü ikiye katlıyor.

SOUND CITY

Foo Fighters'ın vokalisti **Dave Grohl**'un 2013 yapımı belgeseli "Sound City", kepenk indirmek zorunda kalan **efsanevi** bir stüdyonun ve yolu bu stüdyodan geçen **büyük** müzisyenlerin hikayesini anlatıyor. "Sound City", müzik üzerine yapılmış en **vefalı ve içten** belgesellerden biri.

BİR DİNLEYİCİ, SEVDİĞİ BİR MÜZİK GRUBUNUN ALBÜMÜNÜ DİNLERKEN ALBÜMLE KURDUĞU İLİŞKİYİ GENELDE BU ALBÜMÜ İLK OLARAK DİNLEDİĞİ MEKAN, O ANKI PSİKOLOJİK VE SOSYOLOJİK DURUMU VE ŞARKILARIN ANLIK OLARAK HİSSETTİRDİKLERİ ÜZERİNDEN GELİŞTİRİR. MÜZİK GRUPLARI İSE BENZER HİSLERİ albümü kaydettikleri mekanla birlikte geliştiriyorlar. Fikirler teker teker notalara dökülürken, müzisyenlerin etrafını çevreleyen o dört duvar, hem tek tek şarkılar özelinde hem de bütün albüm genelinde bir ruh kazandırıyor tınılara... The Beatles'in en muhteşem albümlerinden biri olan "Abbey Road"a albümü kaydettikleri meşhur stüdyonun adını vermesi de bu yüzden mesela. Teknik altyapının sağlayıcısı, bir eser yaratma algoritmasının matematik hocaları olan stüdyolar, bir noktadan sonra albümlere duygusal olarak sızmayı, onların ruhuna istikamet çizmeyi de başarıyorlar.

Foo Fighters'ın frontman'ı Dave Grohl'un yaptığı belgesele adını veren stüdyonun adı da Sound City. Burası, kronolojik sırayla; Neil Young'ın "After The Gold Rush"; Elton John'ın "Caribou"yu; Fleetwood Mac'in "Rumors"u; Santana'nın "Zebop"u; Rick Springfield'in "Hard To Hold"u; Nirvana'nın "Nevermind"; Rage Against the Machine'in "Rage Against The Machine"; Red Hot Chili Peppers'ın "One Red Hot Minute"; Slipknot'un "Iowa"yı; Nine Inch Nails'in "With Teeth"; hatta hatta Metallica'nın "Death Magnetic"i kaydettiği bir müzik mabedi... 'Cillop gibi'liğiyle değil; aksine fenalığıyla, 'at bağlasan durmaz'lığıyla, çirkinliğiyle tercih edilen bir yer. Zaten bu stüdyodan ve stüdyonun belgeselinden yolu geçen birçok müzisyen de bu sebepten dolayı halen şaşkın... Birçoğu stüdyodan içeri attığı o ilk adımda neler hissettiğini çok içerikli kelimelerle anlatıyor. Eski püskü kanepeler, müzisyenlerin tuvalete değil koridora işemeleri, her daim mekana hakim olan kesif kokusu ortamı betimleyen her cümlede mutlaka yer alıyor.

Peki bunca iğrençliğin yanında, Sound City'yi birçok kallavi müzisyen için cazip kılan ne? Cevabı hem çok basit hem de çok karmaşık... Sound City'nin amfileri, ancak gerçek bir müzisyen tarafından övgüye boğulabilecek olan meşhur ekolayzırı ve dillere destan akustığı başka hiçbir yerde yok. California'nın bir köşesinde, eski bir fabrikadan bozma olan bir stüdyonun aynı anda bu kadar yüceliğe sahip olması güzel bir tesadüfün ürünü... Ancak stüdyonun kaderi maalesef İstanbul'un güzelim sinemalarından hallice... 2011'e kadar büyük borçlarla, bir şekilde direnen Sound City'nin yöneticileri artık yola devam edemeyeceklerini anlıyorlar. Mekanla kendi kariyeri arasında büyük bir bağ kuran ve başarısının kredibilitesinin bir

kısmını bu stüdyoya veren Dave Grohl da -stüdyoyu kurtaramayacak olsa da- en azından stüdyo demirbaşları olan paha biçilmez ekipmanları alıp stüdyonun bir belgeselini yapmaya karar veriyor.

Dave Grohl, yolu Sound City'den geçen onlarca müzisyenle röportajlar yaparak stüdyonun ilk gününden son gününe olan bütün serüvenini perdeye taşıyor böylece... Bunun yanı sıra bu büyük meseleyi sadece ansiklopedik denizlerde yüzdürmüyor; Sound City'nin meşhur 'sound'una yönelik, belgesel esnasında bolca pratiğe de dökülen bir incelemeye soyunuyor. Bu sayede rock camiasının yıldızlar geçidi, ellerinde büyüyen enstrümanlarıyla birer birer sahneye çıkıyorlar. Hem çaldıkları notanın neden bu kadar güzel duyulduğunu hem de neden o notayı bastıklarını anlatıyorlar basitçe. Az çok müzikle -özellikle de rock müzikle- ilgilenen birçok kişinin aklını alacak kapasitede malzeme var bu Sound City hikayesinde.

Sound City'nin öyküsünü anlatma boyutunda mevzuu dışsallaştıran Grohl, filmin son bir saatinde -hikaye anlatılıp ortam yumuşatıldıktan sonra- işi biraz daha kişiselleştirmeye getiriyor. Belgeselin çok eğlenceli bir hale bürünmesinin başlıca sebebi de sadece Sound City'nin ilham verici öyküsü değil; Grohl'un pek fazla belgeselde görünmeyen bu aşırı samimi tavrı... Gitarı yeni eline almış hevesli bir çocuk gibi, müziğe karşı beslediği aşkı bir stüdyo üzerinden belgeye döken Grohl, ona ilham veren, hayranlık duyduğu müzisyenler karşısında keyiften eriyor adeta. Özellikle Paul McCartney ile yan yana müzik yaptıklarında bütün belgeselden rol çalan, mucizevi heyecanı mutlaka görülmeli...

"Sound City"nin bir diğer harika tarafı, birçok müzisyeni illüzyonsuz bir şekilde perdeye taşıması ve stüdyodaki basit ama muhteşem hallerini yansıtmaması... Örneğin bir Trent Reznor'un 'saf' müzisyen halini görmek, 'müzikal düzen' ile ne şekilde oynadığına ilk sıradan tanık olabilmek harika bir his. Mekanın ve bu mekanla yıllanan ekipmanların kapasitesi, büyük müzisyenlerin yetenekleriyle birleşince ortaya arı bir ilham kaynağı çıkıyor tabii. Grohl'un, bu çerçeveyi "Sound City"de en interaktif ve hisli bir biçimde inşa etmesi, ilk filmini yapan bir 'müzisyen' için çok büyük bir zafer.

"Sound City", iddiası ve çapı nedeniyle gözden kaçırılmaya çok müsait bir belgesel. Özellikle müzik ile aktif anlamda ilgilenen ve bu tür 'vefa' hikayelerine ilgi duyan herkesin izlemesi elzem. Kıyılamamış, kesilememiş uzuvları sebebiyle sarkan bazı tarafları var; ancak sadece bu türden bir içtenlikle çekilebilecek tek bir sahne bile eksiklerin üstünü örtebilecek cinsten.

KAPTAN PHILLIPS

ORJİNAL ADI Captain Phillips
YÖNETMEN Paul Greengrass
OYUNCULAR Tom Hanks, Barkhad Abdi,
Barkhad Abdirahman,
Catherine Keener, Faysal Ahmed
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 128 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 İng. ve Tr.
ŞİRKET Bir Film (Sony)

NASIL GÖRMEK
İSTEDİĞİNİZE BAĞLI
OLARAK FARKLI
BİÇİMLERDE
ALGILANABİLİR.

ŞİMDİLERLE BİRAZ YATIŞMIŞ GİBİ GÖRÜNSE DE BİRKAÇ YIL ÖNCESİNE KADAR ÖZELLİKLE SOMALİ AÇIKLARINDA TİCARET gemilerini kaçıran fidye isteyen korsanlara dair haberler sıkça gündeme geliyordu.

Meselenin nasıl halledildiğini geçen yıl sinemalarımızda da gösterilen ve Oscar'da altı adaylık elde eden "Kaptan Phillips"ten de anlayabiliyoruz aslında. Hikayeye kaynaklık eden olayı yaşayan Richard Phillips'in Stephan Talty ile birlikte kaleme aldıkları "A Captain's Duty: Somali Pirates, Navy SEALs, and Dangerous Days at Sea" kitabından "Kanlı Pazar" (Bloody Sunday), "Medusa Darbesi" (The Bourne Supremacy), "Uçuş 93" (United 93) ve "Son Ultimatom" (The Bourne Ultimatum) filmlerinin yönetmeni Paul Greengrass'ın sinemaya aktardığı film, nasıl görmek istediğinize bağlı olarak farklı biçimlerde algılanabilir pekala.

Meseleyi, tipik bir Hollywood aksiyonu olarak ele alıp izlediğimizde açılıştaki o 'sevgi' yumağından, kaptanımızın insaniliğinden, kendisini kaçıran korsanlarla empati kurmasından ve tabii ki Greengrass'ın okyanusun ortasında

yaratmayı başardığı gerilimden fazlasıyla etkilenmeniz ve iki saati aşan süresine rağmen ekranın başından mutlu bir şekilde ayrılmanız mümkün.

Ama diğer yandan; Tom Hanks'ın birbirini tekrar edip duran performanslarından birini daha izliyor olmaktan, temiz yüzlü beyaz Amerikalılara yönelen 'kara' tehdit algısından, Somalililerin meramlarının "Ama sizde bizim balıkçılığımızı bitirdiğiniz o yüzden para yok" kabilinden bir cümle ile geçiştirilmesinden, Amerikan ordusunun okyanusun ortasındaki küçük bir kurtarma botunun içine kadar girebilecek kadar donanımlı olduğunun gözümüze sokulmasından ve beyaz adamın merhamet ataklarından sıkılabilirsiniz.

Ben filmi izlerken daha çok ikinci duyguya kapılanlardan oldum. Ama karar sizin.

Barkhad Abdi ilk kez geçtiği kamera karşısında yepyeni bir keşif gibi parlıyor.

Her ne kadar tempo sorunu olmasa da filmin iki saati aşan süresi oldukça uzun.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

HAZİRAN 2014

Gezi'den Sonra: Video, Kısa Film ve Belgeseller

Cannes 2014: Kış Uykusu ve Yarışma Filmleri

Çiftgezerler: Öteki, Düşman, Ben O Değilim

Kieslowski'nin Ezgileri: Zbigniew Preisner

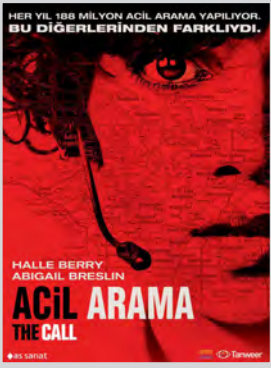
Angelopoulos'un Kalem: Petros Markaris

Trans X İstanbul: Balerinanın Eteğinde

+ HEDİYE AFIŞ: PİSLİK

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ACIL ARAMA

ORJİNAL ADI The Call

YÖNETMEN Brad Anderson

OYUNCULAR Halle Berry, Abigail Breslin, Morris Chestnut, Michael Eklund, David Otunga, Michael Imperioli

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Tanweer)

HALLE BERRY'Lİ
"ACIL ARAMA",
SALLANA YUVARLANA
İLERLEYEN BİR
'KAÇIRILAN KIZ' GERİLİMİ.

ÖNCEKİ FİLMLERİNDE İYİ KÖTÜ KENDİNE BİR YOL HARİTASI ÇIKARABİLEN BRAD ANDERSON'IN İMZASINI TAŞIYAN "Acil Arama" (The Call), '911 efsanesi'nin izlerini takip ederek gerilime kucak açmaya çalışıyor. Bir 911 operatörünün, çuvalayıp geri plana çekilmesinin ardından yeniden telefon başına geçmesiyle tırmanan gerilim var başrolde. Rastlantısal 'geri dönüş', elindeki telefonla kaçırılan genç bir kızın kurtarılmasını sağlamaya yönelik hamlelerle anımlanıyor. Bu anlamlandırma çabasının belli bir yere kadar bizi oyaladığını da söyleyebiliriz, ancak son tahlilde alabildiğine 'bayat' bir formül üzerinden yürüyor bütün hikaye ve özellikle sonlara doğru senaryo boşluklarıyla birlikte yerle yeksan oluyor.

Karşımıza ne zaman çıkarsa çıksın hep bir 'özleme' efektiyle andığımız Halle Berry'yi görmek güzel bu filmde. Ama onun da yapabilecekleri ya da hissettirebilecekleri sınırlı kalıyor, çoğu zaman boşa kürek çekmenin ötesine geçemiyor. 'Küçük yıldız' olarak parlayan, ama büyüdükçe 'yıldız ışığı'ndan yoksun olduğu anlaşılan Abigail Breslin de 'kaçırılan kız'da ikna

edici durmuyor, büyük bölümünü araba bagajında geçirdiği hikayedeki gerilimi kıskırtmıyor.

Brad Anderson, "Acil Arama"yla klasik gerilim formüllerine tutunarak sonuca ulaşmayı deniyor. Ancak bunu herhangi bir "CSI" bölümünden daha derinlere taşımayı başaramıyor, televizyon estetiğine teslim oluyor. Gerilime 'gizem' katılmadığı zaman sıradanlaşan hikayelerin tuzakları devreye giriyor ve sürprizden arındırılmış bütünün giderek aşağılara doğru çekildiğini görüyoruz. Başkarakterin yakın geçmişinden taşınan travmanın izleri ya da suçlunun geçmişindeki ipuçları da ritme kavuşturamıyor hikayeyi. Kör topal ilerleyen filmin finale doğru iyice zıvanadan çıkmasıysa bizim için 'son darbe' oluyor ve dişe dokunur pek bir şey bırakmıyor arkasında.

Filmin ilk yarısındaki gerilim, hikayenin belli bir noktaya kadar taşınmasını sağlıyor.

Yan rollerdeki oyuncuların hikayeye pek bir şey katamadıklarını söylemek lazım.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

SENİN HİKAYEN

YÖNETMEN Tolga Örnek

OYUNCULAR Timuçin Esen, Selma Ergeç,

Nevra Serezli, Sait Genay, İdil Fırat

YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 93 dk..

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Bir Film (TAFF)

NORMAL BİR ÜLKEDE YAŞAMADIĞIMIZ İÇİN SINEMAMIZDA ÜLKE İNSANININ HİKAYESİNİ ANLATIRKEN DAHA ÇOK MAĞDURLARA odaklanması anlaşılabilir bir durum. Ama hal böyle olunca daha naif ama geneli de ilgilendiren durumları sinemamız gözden kaçırabiliyor. Mesela kentli orta sınıfın gündelik yaşamına ilişkin yaşadıkları... Tolga Örnek ikidir buralarda dolaşıyor. Hatırlayın “Kaybedenler Kulübü”nde 90’ların kaotik ortamında bir radyo programı üzerinden kentli insanların dünyasındaki çıksızlığı anlatıyordu. “Senin Hikayen”, “Kaybedenler Kulübü”ne göre daha naif ve aydınlık ama kentli orta sınıfın daha genel sorununa hitap eden bir film.

Eğitilmiş ve kentli bir çiftin çocukla imtihanı diye özetlenebilecek bir durumu ele alıyor film. Açıkçası “Çocuk bekleyen çiftler ne yaşar?” konusu sinemamızın ilgi göstermediği bir konu olduğu için de film baştan ilgi çekiyor. Örnek kendi deneyimlerinden yola çıkarak yazdığı senaryoda annelik ve babalık hallerini iyi işliyor. Zaten bu tür süreci yaşayanlar bilir, başlı başına hayat sağlam bir olay örgüsü koyar

önünüze. Örnek de bu örgüyü başarıyla filme taşıyor.

Lakin film Nevra Serezli’nin canlandığı babaannenin hastalığı ile kanal değiştiriyor. Romantik dram melodramla flört etmeye başlıyor. Çocuğun ebeveynlerle ilişkisi, çiftin kendi arasındaki ilişki birden gözden düşüyor. Sinematografik olarak Örnek’in önceki filmlerindeki olgunluk yok “Senin Hikaye”nde. Mesela kentin sinematografik kullanımı üzerine çok düşünülmemiş. Lakin filmin, hükümetin üç çocuk dayatmasına karşı alttan alta ‘Kolaydı sanki birini yapmak’ gibi yanıt vermediğini de kim söyleyebilir?

Popüler kulvarda nitelikli filmler üreten ve filmografisini çeşitlendirmeye çalışan Örnek’in bu çabası takdire değer...

Nevra Serezli kıdemi ve oyunculuğu ile filmin unutulmazı aslında...

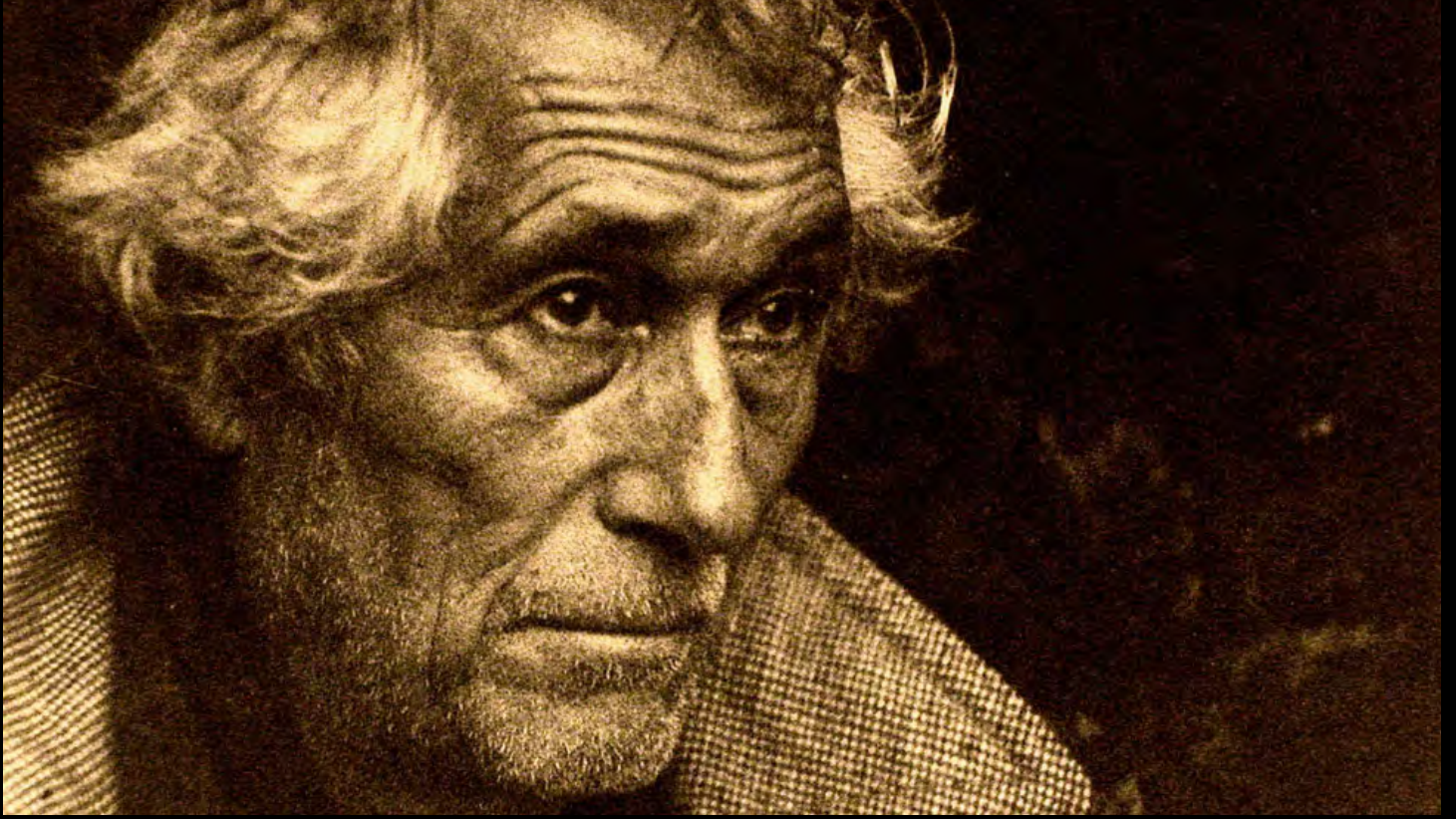
Masa sahnelerinin fazlalığı... Bu kadar masa kurmak film için de masraflı olsa gerek!

**YİNE DE SINEMAMIZDA
PEK DE İŞLENMEYEN
BİR MESELEYİ
ELE ALMAŞIYLA
DİKKATE DEĞER...**

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

KOZA

Nuri Bilge Ceylan'ın sinemacılığı yaklaşık 20 yıl önce **"Koza"** isimli kısa filmle başlamıştı. Fotoğraf kökenli Ceylan'ın bu ilk kısa filmi, yönetmenin anne ve babasına ait fotoğraf kareleriyle açılıyor, sonra o fotoğraflar karakterlere ve karakterler de zarif bir hikayeye dönüşüyordu.

YÖNETMEN Nuri Bilge Ceylan
YAPIM 1995 Türkiye
SÜRE 20 dk.

YÜZÜNCÜ YILINI KUTLAYAN TÜRKİYE SINEMASI'NA İKİNCİ ALTIN PALMİYE'Yİ KAZANDIRAN VE ÖDÜLÜNÜ GEÇEN YIL KAYBETTİĞİMİZ gençlere ve ölen Soma madencilerine ithaf eden Nuri Bilge Ceylan'ın sinemacılığı yaklaşık 20 yıl önce "Koza" isimli kısa filmle başlamıştı.

Fotoğraf kökenli Ceylan'ın ilk kısa filmi olan "Koza", yönetmenin anne ve babasına ait fotoğraf kareleriyle açılıyordu. Sonra o fotoğraflar karakterlere ve karakterler zarif bir hikayeye dönüştü. Ceylan'ın açılış fotoğrafları aynı zamanda dünya sinemasının en güçlü sinemalarından birini yarattı ve o sinema büyümeye devam ediyor.

Koza'yı ilk defa sinema okulunun VHS ağırlıklı film arşivinde bulunan bir kopyadan küçük ekranda izlemiştim; o zaman izlediğimde de, "Uzak"ın DVD'sinde ikinci kez izlediğimde de "Koza" bende haiku etkisi yaratmıştı. Haiku gibi doğayla aşk içinde, kısacık ve boylu boyunca içten bir film di.

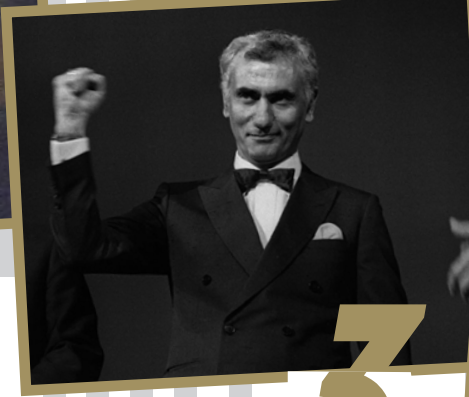
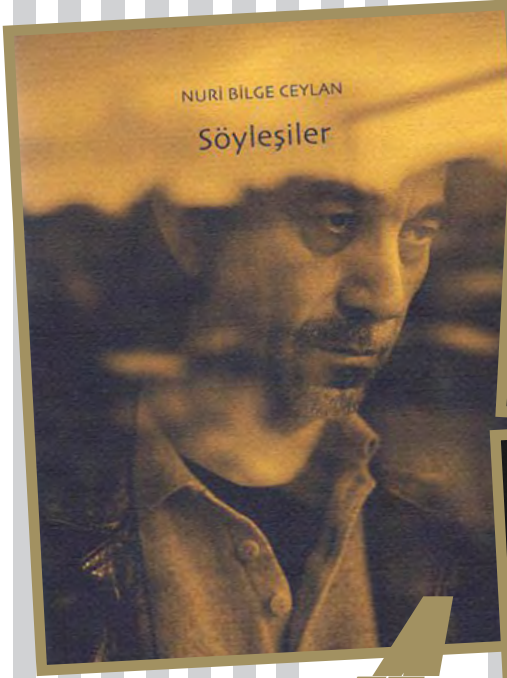
Yıllar sonra bu yazı için filmi tekrar izlediğimde bir haiku hissinden çok hikaye duygusu sardı beni. Bunda zaman içinde Ceylan'ın hikaye sinemasına kaymasının da etkisi olabilir, yaşlandıkça insan hikayelerine olan ilgimin artmasının da...

Her has sinema izleyicisi aynı filmleri dönüp dönüp izlemeli. Filmler değişmiyor ama insan değiştikçe filmler başka yüzlerini, ayrıntılarını gösteriyor. Son izleyişimde Ceylan'ın anne ve babası arasındaki hikaye daha önce hiç geçmediği kadar geçti bana; sadece hikayede değil onun etrafında gizlenmiş yeni detaylar keşfettim.

1995-2014 yılları arasında post-Yeşilçam Sineması, Yeni Türkiye Sineması'nı doğurdu. Ceylan'la birlikte onlarca önemli yönetmen ve başyapıt elbirliğiyle sinemamızı dünyanın önemli sinemaları arasına çıkardı. Bu gerçeği akılda tutarak geri dönüp "Koza"yı yeniden izlemek lazım. Tabii ki yeniliklere açık olarak.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Nato kafa nato mermer

Nuri Bilge Ceylan'ın Cannes'da "Kış Uykusu"yla Altın Palmiye alması unutulmayacak bir başarı. Ama bu başarı başka unutulmazları da beraberinde getirdi. Öncelikle böyle bir başarıya kayıtsız kalan TV kanallarının varlığını unutacak mıyız? Bir dönem öğretmenlerin sıkça kullandığı bir cümle vardı: "Nato kafa nato mermer." Haber kanalıym diyenler için bu unutulmuş cümleyi hatırlatalım.

2- 100 yılda ancak normalleşebiliriz

Sinemamızın 100 yıllık geçmişinde müzesinde iki Altın Palmiye iki de Altın Ayı ödülü var. Altın Ayı'lı "Susuz Yaz" ile Altın Palmiye'li "Yol", malum yurt dışına kaçırılarak festivallere katılıp ödüller aldı. Altın Ayı'lı "Bal" ve Altın Palmiye'li "Kış Uykusu" ise normal şartlar altında ödüle ulaştı. Ayrıca devlet erkanının kutlama yapmak için sıraya girmesi de 100 yılda ancak normal yasaladığımızın bir göstergesi değil mi?

3- NBC ve Yılmaz Güney ilişkisi

Nuri Bilge Ceylan'ın Altın Palmiye aldıktan sonra basın karşısına çıkıp Yılmaz Güney gibi yumruğunu sıkmasına heyecanlananlara bir parantez açalım. Ceylan, "Uzak"la Jüri Büyük Ödülü kazanınca ödülünü Yılmaz Güney'e ithaf etmişti. Güney'in sinemasını ve sinemaya olan tutkusunu öteden beri takdir eden Ceylan için Güney ülkesini seven bir yönetmen. İkilinin sinemalarını kıyaslamaktansa biraz meseleye buralardan bakmakta fayda var.

4- Yeter ki anlamak iste!

Altın Palmiye ile Nuri Bilge Ceylan gündemin tam ortasına oturdu. Başarının büyüklüğü karşısında ona şimdiye kadar dış bileyen kimi kalemler bile teşekkür etmekten

kendini alamadı. (Ebru Ceylan, Zeynep Özbatur Atakan, Gökhan Tiryaki gibi onun uzun yolculuğundaki yardımcılarını da unutmamak gerek tabii) Lakin onu tanımak ve anlamak isteyenlere duyurulur; filmlerinin DVD'si ve kitapları ile söyleşilerinin derlendiği kitap ortada. Ayrıca filmleriyle ilgili kapsamlı bir sitesi de var. Yani anlamak isteyenlere kaynak çok.

5- Doğru bildiğin yolda yalnız yürü!

Bir söyleşide Nuri Bilge Ceylan'a "Geleceğin sinemacılarına ne tavsiye edersiniz?" diye bir soru yöneltiliyor. Ceylan'ın cevabı "Doğru bildiğin yolda yalnız yürü" olmuş. Ceylan'ın sinema kariyerinin de özeti bu cümlede gizli değil mi?

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BEN GİCİK OLMA POTANSİYELİ YÜKSEK KARAKTERLERİ SEVİYORUM. ANLAMAYA ÇALIŞTIĞIM KARAKTERLER ONLAR. GİCİK OLDUĞUNUZ KARAKTERLERE GİCİK OLMAKLA HAYRAN OLMAK ARASINDA İNCE BİR ÇİZGİ VARDIR. KENDİ TARİHİMDEN BİLİYORUM. BUGÜN ASLINDA EN SEVDİĞİM FİMLER VE HAYRAN OLDUĞUM İNSANLAR İLK BAŞTA EN GİCİK OLDUKLARIM.”

Nuri Bilge Ceylan